

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΠΑΠΑΣΙΜΟΥ

Δικηγόρου. Μέλος της Πολιτικής Γραμματείας του «ΠΡΑΤΤΩ»

Έμελε να το δούμε κι αυτό! Με ψήφους 222 και τη σύμπραξη ΝΔ-Ποταμιού-ΠΑΣΟΚ «πέρασε» από τη Βουλή η συμφωνία με τους δανειστές –απόρροια, έστω, τεράστιων εκβιασμών προς την κυβέρνηση **Κοινωνικής Σωτηρίας** (ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι και αυτή διέπραξε σοβαρά λάθη τακτικής) που συνιστούν ένα πρωτοφανές πραξικόπημα– και το τρίτο κατά σειρά βάρβαρο μνημόνιο από το 2010 και την εκδήλωση της σφοδρής κρίσης στο καχεκτικό ελληνικό πολιτικοοικονομικό σύστημα. Στα αίτια της έχουμε αναφερθεί επανειλημμένως, αλλά θα ήταν σκόπιμο να επανέλθουμε, μιας και ήδη έχουμε την παραίτηση της Κυβέρνησης την διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ και την έναρξη του προεκλογικού αγώνα. Ως εκ τούτου λόγω της κρισιμότητας των στιγμών για την πατρίδα

πρέπει να απαιτήσουμε ξεκάθαρες θέσεις από όλους.

Όλοι πλέον στον ευρύτερο χώρο της ελληνικής Αριστεράς, **η οποία σημειωτέον εμφανίζει σοβαρά προβλήματα θεωρητικής εμβάθυνσης**

, τώρα που υπήρξε αναμέτρηση με το «ευρωϊερατείο» και ορθώνονται τεράστιες δυσκολίες, παγίδες και αντιφάσεις στην άσκηση ρεαλιστικής πολιτικής, που να συνδυάζει τα συμφέροντα του ελληνικού λαού και ιδιαιτέρως των ασθενέστερων και καταπιεζόμενων κοινωνικών στρωμάτων και «τάξεων» αλλά και την υπεράσπιση των μειζόνων εθνικών ζητημάτων, είναι απαραίτητο να απαντήσουν στα ερωτήματα

«γιατί», «πώς», με «τι σκοπό».

Αυτό που είναι αναμφισβήτητο είναι η αποδοχή από όλους της ανάγκης για πρωτογενή πλεονάσματα, που θα προέλθουν από την επανεκκίνηση της οικονομίας και τις προγραμματισμένες αναπτυξιακές παρεμβάσεις σε συνδυασμό με την περιστολή των δημοσίων σπαταλών και το χτύπημα της διαπλοκής και φοροκλοπής (θα έπρεπε ήδη να έχει δοθεί λόγου χάριν ένα πρώτο «ηθικό» παράδειγμα από την Βουλή, την Κυβέρνηση και το Πολιτικό Προσωπικό που ορίζεται στο κράτος απ' αυτήν με μείωση των αποδοχών και των όποιων προνομίων του), ώστε να κοπεί ο ομφάλιος λώρος με τον δανεισμό.

Αν δεν παράγεις, δεν έχεις έσοδα, εισάγεις, δανείζεσαι, χρεώ νεσαι. Αυτός ο απλός αλλά κρίσιμος συλλογισμός εξοβελίστηκε από την ελληνική πολιτική και οικονομική «ελίτ», καθ' όλη την διαχρονική ιστορία του ελληνικού κράτους και ιδιαίτερα κατά την περίοδο της μεταπολίτευσης, που είχε ως συνέπεια την γιγάντωση

ενός αδηφάγου, αντιαναπτυξιακού, μεταπρατικού, παρασιτικού, καταναλωτικού πολιτικοοικονομικού συστήματος.

Αναζητώντας όμως τις αληθινές αιτίες που οδήγησαν τη χώρα στο περιθώριο της Ευρώπης και τη μετέτρεψαν σε «αποικία χρέους» και «πειραματόζωο» των νεοφιλελεύθερων γερακιών και της γερμανικής ελίτ, **οδηγούμαστε στις παθογένειες** του ελληνικού κράτους που ξεκίνησαν από την ίδρυση του το 1830, διατρέχοντας όλη την σύγχρονη ιστορία του και γιγαντώθηκαν μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο με την είσοδο της ελληνικής κοινωνίας στην λεγόμενη μαζοδημοκρατία, κατά την οποία άνθισε ο μαυραγοριτισμός και ο παρασιτισμός στο επίπεδο της οικονομικής ολιγαρχίας, το ατομικό συμφέρον και ο έντονος πελατειασμός στην κοινωνία με βασική ευθύνη του πολιτικού συστήματος.

Η έλλειψη παραγωγικής δομής, η ανυπαρξία ενός σύγχρονου επιτελικού κράτους που μπορεί να παρεμβαίνει δίνοντας τροφή στην ανάπτυξη, περιφρουρώντας το κοινωνικό κράτος και αναδιανέμοντας προς όφελος των πολλών τον πλούτο, **απόρροια της καχεξίας του αστικού στοιχείου και της ελλείψεως αστικής τάξης κατά τα δυτικά πρότυπα**

(στην χώρα

μας δυστυχώς η οικονομική ολιγαρχία διαπνέεται από έκδηλο παρασιτισμό και διάθεση κλεπτοκρατίας) όπως έξοχα ανέλυσε σε ανύποπτο μάλιστα χρονικό διάστημα το 1992 ο μεγάλος Έλληνας φιλόσοφος,

Παναγιώ της Κονδύλης

, αποτελούν τη μια όψη του προβλήματος, που απαντά στο ερώτημα «τι φταίει», ώστε να οδηγηθούμε σε αυτή τη βαθιά κοινωνικοοικονομική και πολιτική.

Η άλλη πλευρά, που τελεί σε απόλυτη συνάφεια με τα παραπάνω, αφορά στη νοοτροπία (θα ήταν σκόπιμη μια αναφορά στον **Λουί Αλτουσέρ** και στους **ιδεολογικούς**

μηχανισμούς του κράτους

) που έχει καλλιεργηθεί μέσω του πελατειακού κράτους, της διαφθοράς και κατ' επέκταση της παρασιτικής οικονομίας στους επιχειρηματίες, αλλά και στους Έλληνες πολίτες.

Νοοτροπία που έχει μεγεθύνει τη φοροδιαφυγή, φοροκλοπή και την τρομακτική εξαγωγή κεφαλαίων καθ' όλη την περίοδο του μνημονιακού «οδοστρωτήρα» (

αποδεδειγμένα κατά την περίοδο της μνημονιακής «θυέλλης» από το 2010 έως σήμερα εξήχθησαν 130 δις ευρώ, ενώ υπολογίζεται ότι οι καταθέσεις ελλήνων σε τράπεζες του εξωτερικού κατά το προηγούμενο «πάρτυ» της κλεπτοκρατίας στην περίοδο της μεταπολίτευσης, ανέρχονται σε 650 δις ευρώ.

Στην ενδυνάμωση των παθογενειών της παρασιτικής οικονομικής ολιγαρχίας και του πελατειακού ελληνικού κράτους συνετέλεσαν τα μέγιστα οι κυβερνήσεις Νέας Δημοκρατίας και ΠΑΣΟΚ κατά την περίοδο της μεταπολίτευσης, όταν η Ελλάδα είχε την μεγάλη ευκαιρία να κόψει το διαχρονικό νήμα του ισχυρού παρασιτικού στοιχείου και να ενισχύσει την λειτουργία των θεσμών και της αξιοκρατίας. Για να είμαστε όμως δίκαιοι σε αυτό το εθνικό «ανοσιουργημα» συνέπραξε και η ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά και η αρνητική και μη εποικοδομητική στάση σύσσωμης της Αριστεράς απέναντι στις όποιες δειλές προσπάθειες υπερβάσεις αυτών. **Κυρίως, όμως η τελευταία ευθύνεται γιατί δεν πρότεινε και δεν επεξεργάστηκε ένα τέτοιο πολιτικό σχέδιο χτυπήματος και**

ανατροπής του παρασιτικού καπιταλιστικού καταναλωτικού συστήματος.

Η σημείωση ότι «**η οικονομική ανάπτυξη της Ελλάδας είναι πρόβλημα πολιτικό και όχι οικονομικό**» που είχε πει ο Ανδρέας Παπανδρέου αποτύπωνε το μείζον αυτό πρόβλημα και παραμένει επίκαιρη ως προς την υλοποίηση της, που δυστυχώς παραπέμφθηκε όλα αυτά τα χρόνια στις ελληνικές «καλένδες».

Απέναντι σε αυτές τις παραδοχές οι κυβερνήσεις **Γ. Παπανδρέου** και **Α. Σαμαρά** περιορίστηκαν στην διάρκεια της μνημονιακής κρίσης, σε ένα τυπικό δημοσιονομικό «πλεονασμα» που οφειλόταν όμως αυστηρά στις οριζόντιες περικοπές μισθών, συντάξεων και κοινωνικών δαπανών, στις αυξήσεις και στην εξοντωτική φορολόγηση των μεσαίων και ασθενέστερων κοινωνικών στρωμάτων προκαλώντας πρωτόγνωρη ανθρωπιστική κρίση για ευρωπαϊκή χώρα, χωρίς μάλιστα να γίνει καμία προσπάθεια στοιχειώδους αναπτυξιακής πτυχής.

Από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ είχαμε μεν κάποιες πολιτικές απαντήσεις αλλά δεν υπήρξε το συνολικό πλαίσιο, που θα μπορούσε να βγάλει την χώρα αποτον φαύλο κύκλο της λιτοτητας και της ύφεσης και κυρίως μακροπρόθεσμα να θεραπεύσει τον πυρήνα του προβλήματος της ελληνικής κρίσης, όπως πιο πάνω αυτός διατυπώθηκε. Επηρεασμένος όμως από «ιδεοληψίες» εμφανίστηκε να αγνοεί τους συσχετισμούς των δυνάμεων στην ευρωζώνη, αλλά και την λειτουργία του κράτους, καθόσον δεν αρκεί απλώς να το καταλάβεις **και μάλιστα με στελέχωσή του πολλές φορές αναξιοκρατική**

, αλλά να το κινήσεις προς όφελος της οικονομίας και της κοινωνίας (ιδιαίτερα χρήσιμος σε αυτό το θέμα είναι ο

Νίκος Πουланτζάς

και η ανάλυσή του

περί της εργαλειακής αντίληψης του κράτους).

Σήμερα, έξι μήνες απο την ανάληψη της «εξουσίας» απ την Κυβέρνηση Κοινωνικής Σωτηρίας με την σύμπραξη του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και συμμαχικών προοδευτικών δυνάμεων (όπως για παράδειγμα του ΠΡΑΤΤΩ), την αποτυχιατωνδιαπραγματεύσεων και τον «εμφύλιο» στην Αριστερά εν όψει της προεκλογικής περιόδου, θα πρέπει όλοι να είναι **απολύτως ακριβείς**

απέναντι στον ελληνικό λαό.

Απαιτείται να προσδιοριστεί μια νέα στρατηγική, η οποία θα βγάλει την οικονομία απο το «σπιράλ» θανάτου,θα χτυπήσει τον παρασιτισμό και την κλεπτοκρατία με συγκεκριμένες ρεαλιστικές εφαρμόσιμες πολιτικές προτάσεις.

Συντήρηση πολιτικών και ιδεολογικών ψευδαισθησεων δεν μπορεί να γίνει ανεκτή στη σημερινή κρίσιμη συγκυρία για την χώρα, η οποία έχει μετατραπεί σε πεδίο άσκησης πειραματισμών και σε «αποικιαχρεους».

Οι δομικές αιτίες της κρίσης είναι παρούσες. Εάν σήμερα μετά απ αυτές τις κατακλυσμιαίες πολιτικές εξελίξεις μέσα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα δεν επιτευχθεί ένα ρεαλιστικό στρατηγικό **σχέδιο άρσης των στρεβλώσεων και της υπέρβασης του παρασιτικού κοινωνικοοικονομικού σχηματισμού**

, τότε οι συνέπειες θα είναι οδυνηρές τόσο για τον ελληνικό λαό όσο και για την Αριστερά στο σύνολο της, ελληνική και Ευρωπαϊκή.

Βασικό συστατικό για την επίτευξη των παραπάνω αποτελεί ένα σύγχρονο προοδευτικό πολιτικό υποκείμενο που θα εκφράζει το προοδευτικό πατριωτικό δημοκρατικό κοινωνικό μέτωπο που θα αποτελέσει τη βάση στήριξης της νέας κυβέρνησης. Ιστορικός για τη διαμόρφωση αυτού είναι ο ρόλος του Αλέξη Τσίπρα, ο

οποίος όμως θα πρέπει να κόψει τον «γόρδιο δεσμό» των εσωτερικών συσχετισμών, που δρουν και στον εναπομείναντα ΣΥΡΙΖΑ, λειτουργώντας ως εθνικός ηγέτης μακράς πνοής.